

Middelen en voornaamste argumenten

1. Rekwirante komt op tegen het arrest van het Gerecht van 8 juli 2004 in zaak T-198/01, waarbij het Gerecht het beroep heeft verworpen tot nietigverklaring van de beschikking van de Commissie, waarbij laatstgenoemde de verlaging van de koopprijs van een door de Treuhandanstalt (later BvS) geprivatiseerd bedrijf met 4 miljoen DEM als steun heeft gekwalificeerd en terugvordering daarvan heeft verlangd.
2. Rekwirante heeft zich zowel in de steunprocedure als in de procedure voor het Gerecht op het standpunt gesteld dat zij wegens het wegvallen van de grondslag van de overeenkomst (Wegfall der Geschäftsgrundlage) aanspraak op prijsverlaging had, omdat zij en de verkoopster – de Treuhandanstalt – bij de vaststelling van de koopprijs er beide van waren uitgegaan dat de deelstaat Thüringen rekwirantes investeringen in de geprivatiseerde onderneming met een (voor KMO toegestaan) verhoogd steunpercentage uit middelen van een gemeenschappelijk actieprogramma (een door de Commissie goedgekeurde algemene regionale steunregeling) zou steunen. Die steun is de berekeningsgrondslag geworden. Nadat enkel de gebruikelijke en niet de verhoogde steun was verleend, klopte de berekeningsgrondslag niet meer en had de koopprijs derhalve moeten worden aangepast. Aangezien een algemene civielrechtelijke aanspraak op aanpassing van de koopprijs bestond, die ook iedere privé verkoper toekwam, had geen sprake kunnen zijn van een steunmaatregel (geen economisch voordeel en ook geen selectief karakter in de zin van artikel 87, lid 1, EG). Dit gold ook omdat volgens de ten tijde van de privatisering geldende Treuhandregeling zonder problemen een lagere koopprijs vanuit het oogpunt van de regeling inzake steunmaatregelen had mogen worden vastgesteld.
3. De Commissie heeft rekwirantes betoog op juridische gronden afgewezen en overwogen dat aanspraken jegens de Treuhand en de deelstaat Thüringen gescheiden moesten worden onderzocht. Het Gerecht heeft dit betoog aanvaard en verder overwogen dat verzoekster tijdens de gerechtelijke procedure geen schriftelijk bewijs van een steuntoezegging van de deelstaat Thüringen heeft overgelegd.
4. De hogere voorziening is hiertegen gericht. In verband met het wegvallen van de grondslag van de overeenkomst voert rekwirante met name volgende middelen aan:

- Het Gerecht heeft ten onrechte geen schending van de motiveringsplicht (artikel 253 EG) door de Commissie vastgesteld, daar uit de motivering van de Commissie niet kan worden opgemaakt waarom de Commissie de door verzoekster gestelde aanspraak jegens de Treuhand (thans BvS) wegens het wegvallen van de grondslag heeft afgewezen.
- Zou de motivering van de Commissie aan de vereisten van artikel 253 EG hebben voldaan, dan had het Gerecht in elk geval een kennelijke beoordelingsfout van de

Commissie moeten vaststellen, want de motivering van de Commissie was kennelijk niet toereikend om rekwirantes betoog met betrekking tot het wegvallen van de grondslag van de overeenkomst in twijfel te trekken. Derhalve had het Gerecht een schending van artikel 87, lid 1, EG door de Commissie moeten vaststellen.

- Voorzover het Gerecht zich ook op niet door de Commissie aangevoerde gronden heeft gebaseerd (geen bewijs van de toezegging van de deelstaat Thüringen), zijn deze onregelmatig (verwisseling van de motivering) en irrelevant (niet toezegging van Thüringen, maar onjuist idee van partijen over steunhoogte was relevant als bewijs).
 - Bovendien heeft het Gerecht wezenlijke procedurebeginselen, onder meer het recht te worden gehoord, geschonden aangezien het rekwirantes bewijsvoering met betrekking tot de berekeningsgrondslag in het arrest heeft afgewezen en tegelijkertijd het arrest heeft gebaseerd op het feit dat rekwirante haar betoog niet heeft bewezen.
5. Naast deze middelen stelt rekwirante ook nog een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot andere motiveringsgebreken in de beschikking van de Commissie, alsmede het feit dat het Gerecht ten onrechte niet heeft vastgesteld, dat de Commissie wezenlijke procedurefouten heeft gemaakt.

(¹) Nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie.

Hogere voorziening, op 23 september 2004 ingesteld door Mannesmannröhren-Werke AG tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 8 juli 2004 in zaak T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C- 411/04 P)

(2004/C 273/45)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 23 september 2004 hogere voorziening ingesteld door Mannesmannröhren-Werke AG, vertegenwoordigd door M. Klusmann en F. Wiemer, Rechtsanwälte, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstraße 1, D-40479 Düsseldorf, tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (Tweede kamer) van 8 juli 2004 in zaak T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Rekwirante concludeert dat het den Hove behage:

1. onverminderd het in eerste aanleg gevorderde, het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen van 8 juli 2004 in zaak T-44/00, Mannesmannröhren-Werke AG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen (¹), gedeeltelijk te vernietigen, voorzover daarin het beroep tegen beschikking 2003/382/EG van de Commissie van 8 december 1999 is verworpen;
2. beschikking 2003/382/EG van de Commissie van 8 december 1999 in haar geheel nietig te verklaren;
3. subsidiair, de bij artikel 4 van beschikking 2003/382/EG aan rekwirante opgelegde geldboete en de bij artikel 5 van de beschikking vastgestelde gerechtelijke interessen en vertragsinteressen op gepaste wijze te verminderen;
4. meer subsidiair, de zaak te verwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg voor afdoening in overeenstemming met de rechtsopvatting van het Hof;
5. de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert in totaal drie middelen aan met het oog op ruimere nietigverklaring van de beschikking dan in het arrest van het Gerecht van eerste aanleg:

1. Het Gerecht heeft het rechtsbeginsel van een eerlijk proces geschonden door ten onrechte het gebruik van het zogenaamde „document verdeelsleutel” als voornaamste bewijs-element à charge toe te laten, hoewel rekwirante niet weet wie dit document heeft opgesteld of waar het vandaan komt en evenmin hoe de Commissie eraan is geraakt. Rekwirante had zich slechts op passende wijze tegen dit document kunnen verdedigen indien zij zich niet alleen over de inhoud, maar ook over de geloofwaardigheid ervan had kunnen uitspreken.
2. Het Gerecht heeft ten onrechte de in artikel 2 van de bestreden beschikking vastgestelde inbreuk op de mededingingsregels bevestigd. De Commissie heeft niet bewezen dat rekwirante, door in 1993 een leveringscontract met Corus te sluiten, een horizontale overeenkomst met de ondernemingen Vallourec en Dalmine heeft gesloten of uitgevoerd. Het Gerecht houdt geen rekening met het feit dat het gaat om een niet-exclusief leveringscontract, dat meer dan twee jaar na andere contracten is gesloten.
3. Het Gerecht heeft het beginsel van gelijke behandeling geschonden door rekwirante — anders dan Vallourec en Dalmine — geen vermindering wegens medewerking te verlenen overeenkomstig de mededeling betreffende het niet

opleggen of verminderen van geldboeten in zaken betreffende mededingingsregelingen (PB 1996, C 207). Via de verklaring van Becher heeft rekwirante een eigen bijdrage geleverd aan de opheldering van de feiten, waarvan ook in de bestreden beschikking gebruik is gemaakt. Bovendien heeft rekwirante de in de mededeling van punten van bezwaar vastgestelde feiten niet betwist. Ook hiervoor is ten onrechte geen vermindering van de geldboete verleend.

⁽¹⁾ PB C 239 van 25.9.2004.

Beroep, op 27 september 2004 ingesteld door Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak C-413/04)

(2004/C 273/46)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 27 september 2004 beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Unie door het Europees Parlement, vertegenwoordigd door A. Baas en U. Rösselein als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Het Europees Parlement concludeert dat het den Hove behage:

- richtlijn 2004/85/EG van de Raad van 28 juni 2004 tot wijziging van richtlijn 2003/54/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de toepassing van sommige bepalingen op Estland (¹), nietig te verklaren;
- de Raad te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Artikel 57 van de Toetredingsakte 2003 vormt geen passende rechtsgrondslag voor de vaststelling van de litigieuze richtlijn. Deze bepaling beoogt de communautaire wetgeving naar aanleiding van de toetreding aan te passen en de communautaire besluiten die niet door de Toetredingsakte zelf zijn aangepast op de nieuwe lidstaten van toepassing te laten zijn. Andere wijzigingen kunnen derhalve niet op artikel 57 van de Toetredingsakte worden gebaseerd. Deze bepaling kan niet worden aangewend om uitzonderingen op communautaire besluiten in te voeren, zeker niet die welke verder gaan dan de uitzonderingen die door de Toetredingsakte uitdrukkelijk zijn toegestaan en gelimiteerd.